

Εκείνος είναι ο παιδικός της φίλος. Κι εκείνη
είναι αρραβωνιασμένη με έναν άλλον άντρα.

Χωρίς ενοχές

**ELSIE
SILVER**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Chestnut Springs 3 – Χωρίς ενοχές**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Powerless

Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλινόι 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elsie Silver

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Πατίκα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Hannah Wood – LBBG

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Elsie Silver, 2022, 2023

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock/istock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2025

ISBN 978-618-01-6176-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ELSIE SILVER

Χωρίς ενοχές

Μετάφραση: Βασιλική Πατίκα

Σημείωση για τους αναγνώστες

Το παρόν βιβλίο περιέχει υλικό προορισμένο για ενηλίκους όπως παιδικά ψυχολογικά τραύματα, θάνατο μέλους οικογένειας και άγχος. Ελπίζω να έχω διαχειριστεί αυτά τα ζητήματα με τη φροντίδα που τους αρμόζει.

Πρόλογος

Σλόαν

Παλιά...

Ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου πριν οι γονείς μου παρκάρουν την Bentley. Τα πόδια μου πέφτουν στο χαλικόστρωτο δρομάκι πριν καν εκείνοι καταφέρουν να βγουν από το αυτοκίνητο. Παίρνοντας μια ανάσα, τυλίγω τα μπράτσα μου γύρω από την ξαδέρφη μου, τη Βάιολετ. Παραλίγο να πέσουμε στις λάσπες με την ορμή της αγκαλιάς μας.

Έχει τη μυρωδιά του πράσινου γρασιδιού, των αλόγων και της γλυκιάς ελευθερίας του καλοκαιριού.

«Μου έλειπες!» τσιρίζω καθώς η Βάιολετ αποτραβιέται και μου σκάει παιχνιδιάρικα ένα πλατύ χαμόγελο.

«Κι εσύ μου έλειπες».

Πιάνω τη μαμά μου να μας κοιτάει, χαρούμενη και ταυτόχρονα θλιμμένη. Μοιάζω με τη μαμά μου και η Βάιολετ μοιάζει με τη δική της. Μόνο που η μαμά της Βάιολετ έχει πεθάνει και η μαμά μου έχει χάσει την αδερφή της. Πιστεύω ότι της αρέσει να με φέρνει εδώ γιατί, όταν είναι στο ράντσο, νιώθει κοντά της.

Επίσης, έτσι είναι πιο βολικό για τους γονείς μου να ταξιδεύουν στα αγαπημένα τους μέρη στην Ευρώπη. Ο μπαμπάς

μου είπε ότι θα μου κάνει καλό να «δω πώς ζουν οι άλλοι μισοί». Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη τι σημαίνει αυτό, αλλά όταν το είπε, είδα τα χείλη της μαμάς μου να σφίγγουν.

Όπως και να 'χει, ποτέ δεν παραπονιέμαι, γιατί ένας ολόκληρος μήνας στο ράντσο «Το Πηγάδι των Ευχών» με την οικογένεια Ίτον σημαίνει ότι θα περάσω χρόνο και θα διασκεδάσω με τα ξαδέρφια μου. Οι κανόνες είναι χαλαροί. Δεν υπάρχουν περιορισμοί στο τι ώρα μαζευόμαστε. Κι εγώ έχω την ευκαιρία να ξεσαλώνω για τέσσερις ολόκληρες εβδομάδες κάθε καλοκαίρι.

«Ρόμπερτ, Κορντίλια». Ο θείος Χάρβεϊ σκύβει μπροστά για να σφίξει το χέρι του μπαμπά μου πριν αγκαλιάσει σφιχτά τη μαμά μου, και μετά εκείνη βλεφαρίζει κάπως πολύ γρήγορα καθώς ατενίζει τον κάμπο και τις κορυφές των βουνών πίσω του. «Χαίρομαι που σας βλέπω και τους δύο».

Αρχίζουν να μιλάνε για βαρετά πράγματα των ενηλίκων, αλλά εγώ δεν τους ακούω, γιατί τα άλλα μου ξαδέρφια έχουν βγει από το μεγάλο σπίτι του ράντσου. Ο Κέιντ, ο Μπούου και ο Ρετ κατεβαίνουν τρέχοντας χαλαρά τα μπροστινά σκαλιά, κάνοντας αστεία, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον και προχωρώντας σαν αγέλη.

Και από πίσω τούς ακολουθεί άλλο ένα αγόρι. Ένα αγόρι που δεν αναγνωρίζω. Ένα αγόρι που αμέσως τραβά την προσοχή μου. Ένα αγόρι με μακριά ψηλόλιγνα άκρα, μαλλιά στο χρώμα της καραμέλας και τα πιο μπλε μάτια που έχω δει ποτέ. Τα πιο θλιμμένα μάτια που έχω δει ποτέ.

Όταν το αγόρι γλιστρά το βλέμμα του πάνω μου, το μόνο που διαγράφεται στην έκφρασή του είναι περιέργεια. Όπως και να 'χει, γυρίζω απότομα το κεφάλι μου, νιώθοντας κατακόκκινες κηλίδες να ανάβουν στα μάγουλά μου.

Η μαμά μου κινείται δίπλα μου, χτυπώντας με χαϊδευτικά στο κεφάλι. «Σλόαν, μην ξεχνάς το αντηλιακό σου. Ήδη φαίνεσαι κατακόκκινη και περνάς τόσο πολύ χρόνο στο στούντιο

χορού που το δέρμα σου δεν είναι συνηθισμένο στην έκθεση».

Ο ντόρος που προκαλεί με κάνει να κοκκινίζω ακόμα περισσότερο. Κοντεύω τα έντεκα και με κάνει να φαίνομαι σαν μωρό μπροστά σε όλους. Τη στραβοκοιτάζω εκνευρισμένη και μουρμουρίζω, «Το ξέρω, θα βάζω», πριν αρπάξω το χέρι της Βάιολετ και φύγω τρέχοντας.

Μπαίνουμε μέσα και ανεβαίνουμε στον ξενώνα, θέλοντας να μείνουμε λίγο μόνες, ενώ όλοι οι άλλοι στέκονται έξω και κουβεντιάζουν. Η Βάιολετ πέφτει στο στρώμα και αναφωνεί, «Πες τα μου όλα».

Χαχανίζω και πιάνω τα μαλλιά μου πίσω από τα αυτιά μου, πηγαίνοντας προς το παράθυρο που βλέπει στο δρομάκι. «Για τι πράγμα;»

«Για το σχολείο... Για την πόλη... Τι θέλεις να κάνουμε φέτος το καλοκαίρι; Πες μου... τα πάντα. Χαίρομαι πάρα πολύ που είναι ένα κορίτσι εδώ. Αυτό το μέρος βρομοκοπάει συνέχεια σαν τα αγόρια».

Έξω από το παράθυρο, βλέπω το μυστηριώδες αγόρι να κάνει χειραψία με τους γονείς μου. Παρατηρώ την αποστροφή στην έκφραση του πατέρα μου, τη συμπόνια στο βλέμμα της μητέρας μου.

«Ποιος είναι ο άλλος;» ρωτάω, μην μπορώντας να πάρω τα μάτια μου από πάνω του.

«Α». Η φωνή της Βάιολετ πέφτει λίγο. «Ο Τζάσπερ. Είναι ένας από εμάς πλέον».

Στρέφομαι προς το μέρος της, υψώνοντας τα φρύδια, με τα χέρια στους γοφούς μου, προσπαθώντας να το παίξω άνετη, σαν να μη με ενδιαφέρει *πάρα πολύ*, αλλά ουσιαστικά χωρίς να ξέρω πώς να το πετύχω αυτό. «Τι εννοείς;»

Κάθεται με τα πόδια σταυρωμένα στο κρεβάτι και ανασηκώνει τους ώμους της. «Χρειαζόταν μια οικογένεια, οπότε τον πήραμε. Δεν ξέρω όλες τις λεπτομέρειες. Έγινε ένα ατύχημα. Ο Μπούου τον έφερε εδώ το περασμένο φθινόπωρο. Τον

σκέφτομαι ως άλλον έναν βρομερό αδερφό. Δες τον σαν καινούργιο ξάδερφο».

Γέρνω το κεφάλι μου, καθώς η καρδιά μου δίνει μάχη με το μυαλό μου. Η καρδιά μου θέλει να κοιτάξει ξανά έξω από το παράθυρο, γιατί ο Τζάσπερ είναι πολύ όμορφος και, όταν τον κοιτάζω, νιώθω ένα παράξενο ανεπαίσθητο σκίρτημα στο στήθος μου. Η λογική μου μου λέει ότι αυτό είναι χαζό, γιατί, αν είναι φίλος με τον Μπόου, θα πρέπει να είναι τουλάχιστον δεκαπέντε. Μα δεν μπορώ να κρατηθώ. Κοιτάζω όπως και να 'χει. Αυτό που δε συνειδητοποιώ τότε είναι ότι θα παλεύω με την παρόρμηση να κοιτάζω τον Τζάσπερ Τζεορβέις για πολλά χρόνια ακόμα.

1

Τζάσπερ

Τώρα...

Ο αρραβωνιαστικός της Σλόαν Γούντκοκ είναι μεγάλος κόπανος.

Τους ξέρω αυτούς. Δε γίνεται να μπεις στο διεθνές πρωτάθλημα χόκεϊ χωρίς να συναντήσεις όσους σου αναλογούν. Κι αυτός ο τύπος το έχει πάει στο απροχώρητο.

Λες και το όνομα *Στέρλινγκ Γούντκοκ** δεν το πρόδιδε αρκετά, τώρα καυχιέται για το κυνηγητικό ταξίδι στο οποίο εκείνος και ο μπαμπάς του ξόδεψαν εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια για να σκοτώσουν λιοντάρια που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν σε αιχμαλωσία, λες και αυτό θα έκανε με κάποιον τρόπο τις πούτσες τους μεγαλύτερες.

Από το Rolex στον καρπό του μέχρι τα περιποιημένα του νύχια, αποπνέει πλούτο, και φαντάζομαι ότι έχει λογική που η Σλόαν ίσως καταλήξει με έναν άντρα σαν αυτόν. Στο κάτω

* Woodcock: Ένα είδος πτηνού, η μπεκάτσα. Μεταφορικά σημαίνει τον αφελή, τον χαζό, και χρησιμοποιείται όπως η λέξη «μπούφος» στα ελληνικά. Γι' αυτό ο Τζάσπερ χρησιμοποιεί επιδεικτικά το επίθετο Γούντκοκ, όταν ειρωνεύεται τον Στέρλινγκ.

κάτω, οι Γουνίντροπ είναι μία από τις πιο ισχυρές οικογένειες της χώρας, έχοντας σχεδόν το μονοπώλιο στον χώρο των τηλεπικοινωνιών.

Όσο εκείνος φλυαρεί, ρίχνω μια ματιά στη Σλόαν απέναντι στο τραπέζι. Τα γαλάζια μάτια της είναι χαμηλωμένα και είναι ολοφάνερο ότι παίζει με την πετσέτα στα πόδια της. Μοιάζει σαν να προτιμούσε να είναι οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ σ' αυτό το φανταχτερό στέικ χάουζ με τον χαμηλό φωτισμό.

Και θα έλεγα ότι κι εγώ το ίδιο νιώθω. Το να ακούω τον μικροτσούτσουνο μέλλοντα σύζυγό της να καυχιέται σε ένα τραπέζι με συγγενείς και φίλους που δεν είχα γνωρίσει ποτέ για κάτι που ειλικρινά είναι ντροπιαστικό –και θλιβερό– δεν είναι ο τρόπος που θα επέλεγα να περάσω τη βραδιά μου.

Είμαι εδώ για τη Σλόαν, όμως, κι αυτό λέω συνέχεια στον εαυτό μου. Γιατί έτσι όπως τη βλέπω αυτήν τη στιγμή, τελείως καταβεβλημένη λίγες μέρες πριν από τον γάμο της... νιώθω ότι χρειάζεται εδώ κάποιον που να την ξέρει πραγματικά. Οι υπόλοιποι Ίτον δεν μπόρεσαν να έρθουν στην πόλη απόψε, αλλά της υποσχέθηκα ότι εγώ θα ερχόμουν. Και κρατάω κάθε υπόσχεση που δίνω στη Σλόαν, όσο κι αν αυτές πονάνε. Περιμένω ότι θα χαμογελούσε. Ότι θα έλαμπε. Περιμένα ότι θα χαιρόμουν για εκείνη – αλλά δε χαίρομαι.

«Κυνηγάς, Τζάσπερ;» ρωτάει ο Στέρλινγκ, όλο ύφος και διηθενιά στη φωνή του.

Νιώθω τον γιακά από το καρό πουκάμισό μου να με πνίγει, παρόλο που άφησα τα πάνω κουμπιά ανοιχτά. Ξεροβήχω να καθαρίσω τον λαιμό μου και ισιώνω τους ώμους μου προς τα πίσω. «Κυνηγάω».

Ο Στέρλινγκ σηκώνει το κρυστάλλινο ποτήρι μπροστά του και γέρνει προς τα πίσω, ζυγίζοντάς με με ένα αυτάρεσκο μειδίαμα στο άψογα ξυρισμένο πρόσωπό του. «Κανένα μεγάλο θήραμα; Θα σου άρεσε μια τέτοια εξόρμηση». Αυτοί που δε με ξέρουν γνέφουν και μουρμουρίζουν συμφωνώντας.

«Δεν ξέρω αν...» αρχίζει η Σλόαν να λέει, αλλά ο αρραβωνιαστικός της συνθλίβει την προσπάθειά της να μπει στη συζήτηση.

«Όλοι είδαμε πόσα έκλεισες με το τελευταίο σου συμβόλαιο. Καθόλου άσχημα για τερματοφύλακα. Οπότε, αν είσαι υπεύθυνος με τα χρήματά σου, είναι κάτι που θα σε παίρνει να κάνεις».

Όπως είπα: κόπανος.

Δαγκώνομαι, μπαίνοντας στον πειρασμό να πω ότι ήμουν απίστευτα ανεύθυνος με τα χρήματά μου και δεν έχω ούτε ένα δολάριο στο όνομά μου. Αλλά όσο κι αν η ανατροφή μου υπήρξε άξεστη, έχω αρκετή αρχοντιά για να ξέρω ότι δεν είναι ευγενικό να συζητάς για χρήματα στο τραπέζι.

«Όχι, φίλε μου. Κυνηγάω μόνο ό,τι μπορώ να φάω και δεν ξέρω να μαγειρεύω λιοντάρι».

Μερικά χαχανητά ξεσπάνε στο τραπέζι, μεταξύ αυτών και της Σλόαν. Δε μου διαφεύγει η αστραπιαία στιγμή που τα μάτια του Στέρλινγκ στενεύουν, τα δόντια του σφίγγουν και το σαγόνι του πετιέται.

Η Σλόαν επεμβαίνει γρήγορα, χτυπώντας ελαφρά το μπράτσο του σαν να 'ταν σκύλος που προσπαθεί να τον ηρεμήσει. Σχεδόν νιώθω τα λεπτά της δάχτυλα πάνω στο δικό μου μπράτσο και ασυναίσθητα πιάνω τον εαυτό μου να εύχεται να ήμουν εγώ αυτός που άγγιζε. «Κι εγώ πήγαινα για κυνήγι με τα ξαδέρφια μου στο Τσέσνατ Σπρινγκς, το ήξερες;»

Γυρίζω πίσω στον χρόνο, θυμάμαι τη μικρή Σλόαν να συναγωνίζεται όλο το καλοκαίρι με τα αγόρια. Τη Σλόαν με χώμα κάτω από τα νύχια της, γρατσουνιές στα γόνατά της, με τα ξανοιγμένα από τον ήλιο μαλλιά της μπερδεμένα και λυτά μέχρι την πλάτη της.

«Το θέμα είναι η έξαψη, κατάλαβες; Η δύναμη». Ο Στέρλινγκ αγνοεί πλήρως το σχόλιο της Σλόαν.

Με κοιτάζει σαν αντίπαλο, μόνο που αυτήν τη στιγμή δεν

παίζουμε χόκεϊ. Αν παίζαμε, θα απέκρουα στα γρήγορα τον δίσκο χτυπώντας τον στα μούτρα του.

«Δεν άκουσες τι είπε μόλις τώρα η Σλόαν;» Προσπαθώ να το παίζω άνετος, αλλά δεν αντέχω τον τρόπο που της φέρεται όλο το βράδυ. Δεν ξέρω πώς εκείνη κατέληξε εδώ. Είναι η καλύτερή μου φίλη. Είναι ευφραδής και έξυπνη και αστεία – πώς γίνεται εκείνος να μην τα βλέπει όλα αυτά; Δεν τη βλέπει;

Ο Στέρλινγκ κάνει μια κίνηση με το χέρι του και γελάει. «Α, ναι. Ακούω συνέχεια για το ράντσο “Το Πηγάδι των Ευχών”». Στρέφεται προς εκείνη με πατρωναριστικό τόνο και ένα κοροϊδευτικό αυτάρεσκο χαμόγελο. «Πάντως, ευτυχώς που ξεπέρασες αυτήν τη φάση του αγοροκόριτσου, μωρό μου. Θα έχανες τον προορισμό σου ως μπαλαρίνα».

Η άθλια απάντησή του γίνεται χειρότερη από το γεγονός ότι συνειδητοποιώ πως άκουσε τι είχε πει εκείνη και επέλεξε να την αγνοήσει.

«Δεν μπορώ ούτε καν να σε φανταστώ με όπλο, Σλόαν!» αναφωνεί ένας τύπος από πιο κάτω στο μεγάλο τραπέζι, με τη μύτη του να έχει πάρει ένα βαθύ κόκκινο χρώμα από το υπερβολικά πολύ ουίσκι.

«Και μάλιστα, ήμουν καλή. Νομίζω ότι μόνο μία φορά χτύπησα κάτι ζωντανό». Γελάει ανάλαφρα και κουνάει το κεφάλι της, και ανοιχτόχρωμες ξανθές τούφες γλιστράνε μπροστά στο πρόσωπό της πριν τις σπρώξει πίσω από τα αυτιά της και χαμηλώσει το βλέμμα της κοκκινίζοντας αμυδρά. «Και τότε έκλαιγα απαρατήρητη». Ενώνει τα χείλη της και μαγεύομαι. Φαντάζομαι αμέσως πράγματα που δε θα έπρεπε.

«Τη θυμάμαι εκείνη τη μέρα». Την κοιτάζω στην άλλη πλευρά του τραπεζιού. «Δεν μπορούσες ούτε καν να φας το ελάφι στο βραδινό εκείνη τη μέρα. Προσπαθήσαμε όλοι να σε παρηγορήσουμε, δεν έπιασε». Το κεφάλι μου γέρνει από τις ολοζώντανες αναμνήσεις.

«Και αυτός ακριβώς», ο Στέρλινγκ δείχνει τη Σλόαν χωρίς

να της ρίχνει ούτε μια ματιά, «είναι ο λόγος που οι γυναίκες δεν είναι ικανές να κυνηγάνε. Ταράζονται πολύ».

Οι ανώριμοι φίλοι του Στέρλινγκ από το πανεπιστήμιο χαχανίζουν με το ελεεινό σχόλιό του, κάτι που τον ενθαρρύνει να συνεχίσει μέχρι τέλους τις μαλακίες του. Σηκώνει το ποτήρι του και κοιτάζει μέχρι πέρα στο τραπέζι. «Στο να μένουν οι γυναίκες στην κουζίνα!»

Ακούγονται γέλια και κάποιοι λίγοι να απαντάνε με «γεια μας» και «ας πιούμε σ' αυτό».

Η Σλόαν σκουπίζει με τη λευκή υφασμάτινη πετσέτα τα γεμάτα της χείλη με ένα καθωσπρέπει χαμόγελο, αλλά κρατάει το βλέμμα της καρφωμένο στο άδειο τραπέζι μπροστά της. Ο Στέρλινγκ ξαναρχίζει να κομπάζει με τους άλλους της παρέας – αδιαφορώντας για τη γυναίκα που κάθεται δίπλα του. Αδιαφορώντας για την πλευρά του εαυτού της που εκείνη προσπάθησε να μοιραστεί μαζί του. Αδιαφορώντας για το πώς την ντροπίασε.

Η υπομονή μου για αυτήν τη βραδιά αρχίζει γρήγορα να εξανεμίζεται. Με πλημμυρίζει η παρόρμηση να ξεγλιστρήσω στο βάθος. Η Σλόαν συναντά το βλέμμα μου απέναντι στο τραπέζι και μου χαρίζει ένα από τα προβαρισμένα της χαμόγελα. Το ξέρω ότι είναι ψεύτικο γιατί έχω δει το αληθινό της χαμόγελο.

Και δεν είναι αυτό. Είναι το ίδιο χαμόγελο που μου χάρισε όταν της είπα ότι δεν μπορούσα να πάω μαζί της στον σχολικό χορό ως συνοδός της. Δεν ήταν πρόπον να πάει με έναν εικοσιτετράχρονο παίκτη της Εθνικής Ομάδας Χόκεϊ κι εγώ ήμουν ο μαλάκας που έπρεπε να της το πει.

Ανταποδίδω το χαμόγελο, νιώθοντας τον εκνευρισμό να φουντώνει μέσα μου για το γεγονός ότι πρόκειται να ενωθεί με κάποιον που της φέρεται σαν αξεσουάρ, που δεν την ακούει. Ούτε εκτιμάει το πόσο πολυεπίπεδη και πολυσύνθετη είναι· δεν είναι μόνο η άψογη πριγκίπισσα που την έκανε η οικογένειά της.

Εξακολουθούμε να κοιταζόμαστε στα μάτια και τα μάγουλά της αρχίζουν να κοκκινίζουν. Τραβάει τους ώμους της πίσω και το βλέμμα μου πέφτει στα κλειδοκοκάλα της. Ξαφνικά, με φαντάζομαι να περνάω τη γλώσσα μου από πάνω τους. Να την κάνω να τρέμει.

Το βλέμμα μου επιστρέφει γρήγορα στο πρόσωπό της. Λες και με έκανε τσακωτό. Λες και εκείνη θα μπορούσε με κάποιον τρόπο να ακούσει τι σκέφτομαι. Γιατί ξέρουμε και οι δύο ότι δεν μπορώ να την κοιτάζω έτσι. Είμαστε σαν οικογένεια. Και το χειρότερο, ανήκει και επίσημα σε άλλον.

Ο Στέρλινγκ αντιλαμβάνεται τα βλέμματα και ξαναστρέφει την προσοχή του πάνω μου. Μου προκαλεί ανατριχίλα. «Η Σλόαν μού έχει πει ότι είστε φίλοι πολύ καιρό. Με συγχωρείς που παραξενεύομαι, αλλά δε θα περίμενα ένας σκληρός παικτης του χόκεϊ να είναι φίλος με μια πρίμα μπαλαρίνα. Φυσικά, δε σε βλέπω και πολύ συχνά από τότε που εκείνη κι εγώ είμαστε μαζί. Σε κρατάει κάτι μακριά;» Περνάει το χέρι του γύρω από τους ώμους της σε μια επίδειξη κυριότητας, και εγώ προσπαθώ να μην εστιάσω στη χειρονομία.

«Για να λέμε την αλήθεια, ούτε εγώ είχα πολλά νέα σας». Το λέω με αρκετό χιούμορ στη φωνή μου ώστε όποιος δεν προσέχει τον τρόπο που κοιταζόμαστε ενδεχομένως να μην καταλάβει καν το καρφί. Κάθομαι πίσω, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. «Αλλά ναι. Υποθέτω πως δεν είμαι πολύ σκληρός μια που είμαι αυτός που πηγαίνει στη φίλη του αλοιφές και παυσίπονα όταν τα πόδια της πονάνε τόσο από τον χορό με τις πονέντ που δεν μπορεί ούτε να περπατήσει».

«Σ' το είπα αυτό». Η φωνή της Σλόαν ακούγεται καθησυχαστική. «Με βοήθησε να μετακομίσω στο καινούργιο μου διαμέρισμα. Μερικές φορές πίνουμε μαζί καφέ. Τέτοια απλά πράγματα».

«Ουσιαστικά, ξέρει πως, αν χρειαστεί κάτι, θα είμαι εκεί», προσθέτω χωρίς να το σκεφτώ.

Η Σλόαν μού ρίχνει ένα βλέμμα, και μάλλον αναρωτιέται γιατί φέρομαι σαν κτητικός μαλάκας. Για να είμαι ειλικρινής, κι εγώ το ίδιο αναρωτιέμαι.

«Ευτυχώς που πλέον έχεις εμένα για όλα αυτά», απαντάει ο Στέρλινγκ στη Σλόαν, αλλά κοιτάζει εμένα. Μετά ρίχνει απότομα την παλάμη του πάνω από τα χέρια της Σλόαν που τώρα ακουμπάνε στο τραπέζι ενώ παίζει ακόμα νευρικά με την πετσέτα της. Δεν την αγγίζει καθισχυαστικά ή υποστηρικτικά. Είναι σαν χτύπημα, σαν μομφή επειδή δεν κάθεται ακίνητη. Κάνει τις φλέβες μου να φουσκώσουν από οργή. Πρέπει να φύγω πριν κάνω κάτι που θα μετανιώσω πικρά.

«Λοιπόν, λέω να πηγαίνω», ανακοινώνω ξαφνικά, σπρώχνοντας την καρέκλα μου προς τα πίσω, θέλοντας απεγνωσμένα λίγο καθαρό αέρα και να ξεφύγω από τους σκούρους τοίχους και τις βελούδινες κουρτίνες που νιώθω να με πνίγουν.

«Καλά θα κάνεις να πάρεις έναν ωραίο υπνάκο, Τζεορβίς. Θα τον χρειαστείς για να τσουλήσουν οι Γκριζλινς φέτος. Μετά την περσινή σεζόν, μάλλον βαδίζεις σε τεντωμένο σκοινί».

Τραβάω τα μανίκια από το πουκάμισό μου και πιέζω τον εαυτό μου να αγνοήσει το καρφί. «Σ' ευχαριστώ που με κάλεσες, Γούντοκ. Το φαγητό ήταν πεντανόστιμο».

«Η Σλόαν σε κάλεσε», απαντά εκνευρισμένα, ξεκαθαρίζοντας ότι αυτός δε με συμπαθεί – ούτε εμένα ούτε την παρουσία μου εκεί.

Τον κοιτάζω ανέκφραστα και σηκώνω τη μια πλευρά των χειλιών μου. Σαν καλά καλά να μην μπορώ να πιστέψω πόσο ενοχλητικός κόπανος είναι. Νιώθω τα βλέμματα πάνω μας, οι άλλοι αντιλαμβάνονται τη σιωπηρή ένταση ανάμεσά μας. «Ναι, γι' αυτό είναι οι φίλοι».

«Κάτσε, ξάδερφός της δεν είσαι;» Το ουίσκι του μεθυσμένου τύπου πέφτει από το χείλος του ποτηριού πάνω στο χέρι του έτσι όπως με δείχνει.

Δεν ξέρω γιατί η Σλόαν κι εγώ ήμασταν πάντα τόσο κα-

τηγορηματικοί ότι είμαστε φίλοι κι όχι ξαδέρφια. Αν κάποιος προσπαθούσε να μου πει ότι ο Μπόου ή ο Ρετ ή ο Κέιντ δεν ήταν αδέρφια μου, θα τον ξέγραφα αμέσως. Αυτοί οι άντρες *είναι* τα αδέρφια μου. Αλλά η Σλόαν; Αυτή είναι φίλη μου.

«Βασικά, φίλος μου είναι, *όχι* ξάδερφός μου». Η Σλόαν ρίχνει την πετσέτα της πάνω στο λευκό τραπεζομάντιλο με περισσότερη δύναμη απ' όση χρειάζεται. Την κοιτάζουν όλοι όσοι έχουν μαζευτεί για τον γάμο της. Για τον γάμο της *αυτό το Σαββατοκύριακο*. Το στομάχι μου δένεται κόμπος.

«Θα έρθεις αύριο στο μπάτσελορ, Τζερβίς;» συνεχίζει ο μεθυσμένος. Τον έχει πιάσει λόξιγκας και έχει ένα ανόητο πλατύ χαμόγελο, θυμίζοντάς μου το μεθυσμένο ποντίκι από το πάρτι μη-γενεθλίων του Τρελοκαπελά. «Πολύ θα μου άρεσε να μπορώ να λέω ότι βγήκα με τον σούπερσταρ του χόκεϊ Τζάσπερ Τζερβίς».

Πραγματικά εντυπωσιάζομαι που ο μόνος λόγος που ένας τέτοιος τύπος με θέλει στην παρέα του είναι για να ενισχύσει τη φήμη του. «Δεν μπορώ. Έχω αγώνα». Χαμογελάω σφιγμένα, αλλά η ανακούφισή μου είναι τεράστια καθώς σηκώνομαι από την καρέκλα μου.

«Θα σε πάω μέχρι έξω», λέει η Σλόαν, προφανώς χωρίς να προσέχει το κοφτερό βλέμμα που της ρίχνει ο Στέρλινγκ. Ή, απλώς, παριστάνει ότι δεν το προσέχει.

Όπως και να 'χει, απλώνω το χέρι μου προς τα έξω και κάνω νόημα στη Σλόαν να προχωρήσει μπροστά μου καθώς διασχίζουμε σιωπηλά το εστιατόριο. Ακουμπάω την παλάμη μου στη μέση της για να την καθοδηγήσω, αλλά τη νιώθω να σφίγγεται και μαζεύω απότομα το χέρι μου όταν νιώθω το απαλό γυμνό της δέρμα να καίει τις άκρες των δαχτύλων μου. Τα μάτια μου πέφτουν στο πάτωμα καθώς χώνω το χέρι μου που με γαργαλάει στην τσέπη μου, όπου είναι και η θέση του. Γιατί σε καμία περίπτωση η θέση του δεν είναι στη γυμνή μέση μιας

αρραβωνιασμένης γυναίκας. Ακόμα κι αν είναι απλώς φίλη μου και τίποτα παραπάνω.

Μόνο όταν φτάνουμε στην έξοδο του εστιατορίου, ξανασηκώνω το βλέμμα μου. Η αδύνατη φιγούρα της Σλόαν λικνίζεται καθώς διασχίζει τον χώρο. Κάθε της κίνηση διαποτίζεται με μια έμφυτη χάρη – με τη χάρη που αποκτάς έπειτα από χρόνια προπόνησης. Χρόνια εξάσκησης.

Χαμογελάει ευγενικά στον μετρο και μετά βαδίζει πιο γρήγορα, σαν να διακρίνει την ελευθερία μέσα από τη βαριά εξοπλιστικά και να τη λαχταρά απεγνωσμένα. Οι ώμοι της πέφτουν και όλο της το κορμί βουλιάζει, σχεδόν με ανακούφιση, όταν ακουμπάει και τα δύο χέρια πάνω στο σκούρο ξύλο.

Την παρατηρώ για μια στιγμή πριν την πλησιάσω από πίσω, με τη θερμότητα του κορμιού της να διαχέεται προς το δικό μου. Μετά, απλώνω το χέρι μου πάνω από τη μικροκαμωμένη της σιλουέτα και σπρώχνω την πόρτα να ανοίξει για να βγούμε και οι δύο στην κρύα βραδιά του Νοεμβρίου.

Τώρα χώνω και τα δύο χέρια στις τσέπες του παντελονιού μου για να μην την αρπάξω από τους ώμους και την ταρακουνήσω, απαιτώντας να μάθω γιατί στον διάλογο παντρεύεται έναν τύπο που της φέρεται όπως ο Στέρλινγκ Γούντκοκ. Γιατί πραγματικά δε μου πέφτει λόγος.

Έχει στραμμένη προς το μέρος μου τη γραμμωμένη γυμνή της πλάτη καθώς κοιτάζει τον πολύβουο δρόμο της πόλης, με τα φώτα των αυτοκινήτων να γίνονται ένα συνονθύλευμα λευκού και κόκκινου πέτρα από εκείνη, με τον ομιχλώδη αέρα να σχηματίζει συννεφάκια πίσω της, λες και προσπαθεί να ελέγξει την ανάσα της.

«Είσαι καλά;»

Γνέφει μανιωδώς με το κεφάλι της πριν γυρίσει με αυτό το αλλόκοτο χαμόγελο των γυναικών του Στέπφορντ κολλημένο στο ντελικάτο της πρόσωπο.

«Δε φαίνεσαι καλά». Τα δάχτυλά μου τυλίγονται γύρω

από τα κλειδιά στην τσέπη μου και αρχίζω να παίζω νευρικά μ' αυτά.

«Να πάρει. Σ' ευχαριστώ, Τζας».

«Δηλαδή, είσαι πολύ όμορφη», λέω βιαστικά, κάνοντας έναν μορφασμό όταν βλέπω τα μάτια της να γουρλώνουν. «Πάντα είσαι. Απλώς δε φαίνεσαι... ευτυχισμένη».

Ανοιγοκλείνει τα μάτια της αργά, οι άκρες των χειλιών της στρέφονται προς τα κάτω σε ένα αμυδρό κατσούφιασμα. «Κι αυτό υποτίθεται ότι είναι καλύτερο; Όμορφη και δυστυχισμένη;»

Θεέ μου. Τα κάνω τελείως σκατά. Περνάω το χέρι μου μέσα απ' τα μαλλιά μου. «Είσαι ευτυχισμένη; Σε κάνει αλήθεια ευτυχισμένη;»

Ανοίγει τα χείλη της ξαφνιασμένη, και ξέρω ότι έχω ξεπεράσει τα όρια, ή τα έχω πατήσει, κάτι τέλος πάντων. Αλλά κάποιος πρέπει να τη ρωτήσει και αμφιβάλλω αν το έχει κάνει κανείς. Έχω ανάγκη να την ακούσω να το λέει.

Τα χλωμά της μάγουλα κοκκινίζουν και τα μάτια της στενέουν καθώς με πλησιάζει, με το σαγόνι της σφιγμένο. «Τώρα με ρωτάς;»

Ξεφυσάω και δαγκώνω το κάτω μου χείλος, με το βλέμμα μου καρφωμένο στα γαλάζια της μάτια, που είναι μεγάλα και ανοιχτόχρωμα και αστράφτουν από την αγανάκτηση. «Ναι. Σε έχει ρωτήσει κανείς άλλος;»

Αποτραβάει το βλέμμα της, ακουμπώντας τα χέρια της στα μάγουλά της, πριν τα περάσει μέσα από τα ξανθά της μαλλιά που φτάνουν ως το κλειδοκόκαλο. «Κανείς δε με έχει ρωτήσει μέχρι τώρα».

Χώνω στην παλάμη μου την άκρη από το κλειδί του σπιτιού μου. «Πώς γνώρισες τον Στέρλινγκ;»

«Ο μπαμπάς μου μας γνώρισε». Τα μάτια της καρφώνονται στον μαύρο ουρανό. Δεν έχει αστέρια, όχι όπως στο ράντσο όπου μπορείς να δεις κάθε μικρή πιτσιλιά φωτός. Τα πάντα

στην πόλη φαίνονται μολυσμένα σε σύγκριση με το Τσέσνατ Σπρινγκς. Αποφασίζω επιτόπου να πάω απόψε στο σπίτι μου στην εξοχή αντί να περάσω άλλο ένα βράδυ αναπνέοντας τον ίδιο αέρα με τον Στέρλινγκ Γούντκοκ.

«Αυτός από πού τον ξέρει;»

Το βλέμμα της συναντά το δικό μου. «Ο μπαμπάς του Στέρλινγκ είναι καινούργιος συνεργάτης του. Έχει εστιάσει στο να κάνει νέες επαφές τώρα που γύρισε στην πόλη».

«Και πόσο καιρό είπαμε ότι ξέρεις αυτόν τον τύπο;»

Η γλώσσα της ξεπροβάλλει ανάμεσα στα χείλη της. «Γνωριστήκαμε τον Ιούνιο».

«Πέντε μήνες;» Υψώνω τα φρύδια μου και τραβιέμαι προς τα πίσω. Αν έμοιαζαν τρελά ερωτευμένοι, θα το καταλάβαινα, αλλά...

«Μη με κρίνεις, Τζάσπερ!» Τα μάτια της αστράφτουν και κάνει ξανά ένα βήμα προς το μέρος μου. Μπορεί να την περνάω κατά πολύ στο ύψος, αλλά δεν νιώθει την παραμικρή απειλή. Είναι έξω φρενών αυτήν τη στιγμή. Είναι θυμωμένη μαζί μου. Αλλά νομίζω ότι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι με εμπιστεύεται αρκετά για να δείξει τον θυμό της, και αυτό δε με πειράζει. Χαίρομαι που είμαι αυτός ο άνθρωπος για εκείνη.

Η φωνή της τρέμει όταν προσθέτει, «Δεν έχεις ιδέα την πίεση που νιώθω».

Χωρίς να το σκεφτώ, την τραβάω στο στήθος μου και τυλίγω τα χέρια μου γύρω από τους στενούς της ώμους. Είναι πολύ σφιγμένη και εξοργισμένη. Θα ορκιζόμουν ότι μπορώ σχεδόν να τη νιώσω να τρέμει από την οργή. «Δε σε κρίνω, ηλιαχτίδα». Απ' ό,τι φαίνεται, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για τα χαϊδευτικά της παιδικής μας ηλικίας.

«Μη με λες έτσι». Η φωνή της ραγίζει καθώς πιέζει το μέτωπό της στο στήθος μου, όπως έκανε πάντα, και εγώ γλιστρώ την παλάμη μου στα μαλλιά της κρατώντας το κεφάλι της. Όπως έκανα πάντα.

Αναρωτιέμαι αφηρημένα τι θα έλεγε ο Στέρλινγκ αν έβγαινε αυτήν τη στιγμή εδώ έξω. Μια μικρόψυχη πλευρά μου θέλει εκείνος να βγει έξω.

«Απλώς αναρωτιέμαι πώς έγιναν όλα τόσο γρήγορα. Αναρωτιέμαι γιατί δεν τον είχα γνωρίσει μέχρι τώρα». Μιλώ χαμηλόφωνα, τραχιά, σχεδόν με καλύπτει ο βόμβος των αυτοκινήτων που περνάνε τρέχοντας.

«Δεν είναι και ότι έχω πολύ ελεύθερο χρόνο με το μπαλέτο. Και ούτε κι εσύ κρατούσες τελευταία επαφές μαζί μου».

Νιώθω ένα τσίμπημα από τις ενοχές, το στήθος μου σφίγγεται. Η ομάδα μας πέρασε άσχημη χρονιά και υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα προπονούνται πιο σκληρά απ' ό,τι έχω προπονηθεί ποτέ μόλις τελείωνε η σεζόν. «Προπονούνται και έμενα στο Τσέστνατ Σπρινγκς». Δεν είναι ψέμα αυτό. Η αρραβωνιαστικιά του αδερφού μου άνοιξε ένα φοβερό γυμναστήριο εκεί και δεν έβλεπα τον λόγο να περάσω το καλοκαίρι μου στην πόλη. «Και είχα και το προπονητικό καμπ και ξεχάστηκα». Επίσης, αλήθεια.

Το ψέμα ήταν ότι ήμουν πάρα πολύ απασχολημένος για να βρω χρόνο για εκείνη. Θα μπορούσα να βρω χρόνο για εκείνη. Μα δε βρήκα. Γιατί ήξερα ότι ο μπαμπάς της είχε γυρίσει στην πόλη και τον αποφεύγω με κάθε κόστος. Και η αναγγελία των αρραβώνων της με συντάραξε με έναν τρόπο που ποτέ δεν περιμένα.

«Έπρεπε να σου το είχα πει, να μη σ' το πετάξω έτσι όπως το έκανα», μουρμουρίζει, και αποδιώχνω την εικόνα της Βάιολετ που ξεφούρνισε τα νέα για τον αρραβώνα της Σλόαν στο ράντσο πριν από λίγους μήνες. Τον τρόπο που πάγωσα αμέσως μέσα μου. Τον τρόπο που η καρδιά μου κατακρημνίστηκε στο στομάχι μου με έναν βαρύ γδούπο.

Περνάω το χέρι μου πάνω από το κεφάλι της και σφίγγω τον ώμο της, εξακολουθώντας να προσπαθώ να αποφύγω το ζεστό γυμνό δέρμα της πλάτης της, και απαντάω λέγοντας:

«Έπρεπε να σε είχα ρωτήσει. Απλώς ήμουν... απασχολημένος. Δεν περίμενα ότι η ζωή σου θα... προχωρούσε τόσο γρήγορα». Και αυτό είναι αλήθεια.

Το κορμί της χαλαρώνει μέσα στην αγκαλιά μου, τα μαλακά της στήθη πιέζουν τα πλευρά μου καθώς τα δάχτυλά της βυθίζονται στην πλάτη μου· αλλά μόνο για μια στιγμή πριν τραβηχτεί. Το άγγιγμα κράτησε τόση ώρα που ήταν κάτι παραπάνω από μια απλή αγκαλιά. Σχεδόν ξεπερνούσε τα όρια. Αλλά κι έτσι να 'ναι, θέλω να την τραβήξω πάλι πάνω μου.

«Προχωράει». Χαμηλώνει το βλέμμα και τινάζει το μανίκι του ανοιχτοπράσινου μεταξωτού φορέματός της που αστράφτει στο μισοσκοτάδο. «Ο μπαμπάς μου κι εγώ συμφωνήσαμε ότι ήταν καλύτερο να προχωρήσουμε τον γάμο το φθινόπωρο αντί να το καθυστερούμε».

Στο άκουσμα αυτού του σχολίου, σφίγγω τα δόντια μου γιατί και μόνο η αναφορά στον Ρόμπερτ Γούντροπ με τσιτώνει. Και το γεγονός ότι εκείνος συμμετείχε στην απόφασή της να παντρευτεί σημαίνει κάθε είδους συναγερμό μέσα μου.

«Γιατί;» Σμίγω τα φρύδια μου. Θα έπρεπε να έχω βάλει μυαλό. Θα έπρεπε να φύγω. Θα έπρεπε να την αφήσω να ευτυχίσει. Δε θα έπρεπε να με ενοχλεί τόσο. Αν φαινόταν πραγματικά χαρούμενη, δε θα με ενοχλούσε. Ή ίσως πάλι να με ενοχλούσε.

Κάνει μια κίνηση με το χέρι της και ρίχνει μια ματιά διαγώνια πίσω της προς το εστιατόριο, αποκαλύπτοντας τον κομψό της λαιμό. «Για πολλούς λόγους», απαντάει ανασηκώνοντας ηττημένα τους ώμους της. Είναι σαν να ξέρει ότι ο χρόνος της μαζί μου τελειώνει. Ο Στέρλινγκ δε μου δίνει την αίσθηση ότι θα είναι εκείνος ο σύζυγος που δε θα είχε πρόβλημα εκείνη κι εγώ να είμαστε φίλοι.

«Λόγοι; Όπως ότι δε βλέπεις την ώρα να γίνεις κυρία Γούντκοκ; Γιατί κανείς δε θέλει ένα τέτοιο επίθετο. Ή σε πιέζει ο μπαμπάς σου;»

Τα μπλε μάτια της αστράφτουν στην αναφορά του μπαμπά της, γιατί η Σλόαν δεν τον βλέπει σαν φίδι. Ποτέ δεν τον έβλεπε έτσι. Είναι πολύ απασχολημένη με το να είναι η τέλεια κόρη – και τώρα η τέλεια αρραβωνιαστικιά. Αυτή που είναι καλή εξ όψεως και δεν πηγαίνει για κυνήγι. «Και τι έγινε αν με πιέζει; Είμαι είκοσι οχτώ. Τα καλύτερα χρόνια μου στον χορό πλησιάζουν στο τέλος. Πρέπει να νοικοκυρευτώ, να δω τι θα κάνω στη ζωή μου. Κοιτάζει το καλό μου».

Ξεφυσάω ενώ γελάω εκνευρισμένα και κουνάω το κεφάλι μου. «Πού είναι το άγριο κορίτσι που θυμάμαι; Το κορίτσι που χόρευε στη βροχή και που μπουσουλούσε στη σκεπή για να μην είμαι μόνος τα άσχημα βράδια;»

Αυτό το κορίτσι το έκαναν πιόνι. Και δεν το θέλω καθόλου αυτό για εκείνη. Δεν έχουμε τσακωθεί ποτέ, αλλά ξαφνικά η παρόρμηση να τσακωθώ για εκείνη θολώνει την κρίση μου.

«Ο μπαμπάς σου είναι μαλάκας. Τον νοιάζει ο εαυτός του. Η δουλειά του. *Το φαίνεται*. Όχι η ευτυχία σου. Σου αξίζει κάτι καλύτερο».

Εγώ θα ήμουν καλύτερος. Αυτό θέλω να πω. Αυτό συνειδητοποίησα έτσι όπως καθόμουν εδώ απόψε. Ότι σκέφτομαι πράγματα που δε θα έπρεπε. Ότι θέλω πράγματα που δεν μπορώ να έχω. Γιατί άργησα πάρα πολύ.

Τρεκλίζει προς τα πίσω λες και τη χτύπησα, σφίγγοντας θυμωμένη τα χείλη της, και κοκκινίζει μέχρι το στήθος της. «Όχι, Τζάσπερ. Ο δικός σου μπαμπάς είναι μαλάκας. Ο δικός μου μ' αγαπάει. Απλώς δεν ξέρεις πώς είναι αυτό».

Γυρίζει από την άλλη, τραβώντας την πόρτα του εστιατορίου με τόση ορμή που μοιάζει απρόσμενη από εκείνη. Αλλά το προτιμώ να δείχνει ορμή παρά απάθεια. Αυτό σημαίνει ότι το άγριο κορίτσι είναι ακόμα κάπου εκεί μέσα.

Μου πέταξε λέξεις που *θα έπρεπε* να με πονάνε, αλλά εγώ πονάω μόνο για εκείνη. Γιατί ο βιολογικός μου μπαμπάς είναι μαλάκας. Ο άντρας που με μεγάλωσε, όμως, στ' αλήθεια; Ο

Χάρβεϊ Ίτον; Είναι ο καλύτερος. Μου έδειξε αγάπη, και ξέρω μια χαρά να την αναγνωρίζω.

Άσε που θυμάμαι πώς είναι το βλέμμα της Σλόαν όταν κοιτάζει έναν άντρα που τον θέλει στ' αλήθεια. Και δεν κοιτάζει τον αρραβωνιαστικό της όπως κοιτούσε κάποτε εμένα.

Κι αυτό μου προσφέρει μεγαλύτερη ικανοποίηση απ' όση θα έπρεπε.

Είμαστε μόνο φίλοι.

Φίλοι. Αυτή η λέξη με στοιχειώνει εδώ και χρόνια.

Και δε θέλω να διαλύσω τη σχέση μας.

Αλλά αυτό το ταξίδι με κάνει να αναρωτιέμαι...

Κι αν ήμασταν κάτι παραπάνω;

Ο Τζάσπερ Τζερβέις για τους φανατικούς θαυμαστές του είναι ο ταλαντούχος και καρδιοκατακτητής παίκτης του χόκεϊ που βλέπουν στην τηλεόραση. Μα για τη Σλόαν Γουίντροπ θα είναι πάντα το χαμένο αγόρι με τα θλιμμένα μάτια και τη χρυσή καρδιά που πρωτογνώρισε ένα καλοκαίρι στο ράντσο. Ο καλός της φίλος. Ο άντρας που ονειρεύεται το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της.

Μόνο που η Σλόαν πρόκειται να παντρευτεί έναν άντρα με τον οποίο δεν είναι ερωτευμένη, για να μην απογοητεύσει τον πατέρα της. Όταν, όμως, η ημέρα του γάμου της καταστρέφεται, ο Τζάσπερ είναι αυτός που τη στηρίζει. Και όταν ο δικός του κόσμος αρχίζει να διαλύεται, η Σλόαν τον ακολουθεί σε ένα απροσδόκητο ταξίδι.

Όσο πιο πολύ χρόνο περνάνε μαζί τόσο ο Τζάσπερ σταματά να θυμίζει τον παιδικό της φίλο. Και ο τρόπος που την αγγίζει σίγουρα δεν είναι φιλικός.

Ο Τζάσπερ Τζερβέις μπορεί να δείχνει ότι τη θέλει. Έπειτα από τόσα χρόνια όμως που την κρατάει σε απόσταση, θα πρέπει να αποδείξει ότι την αγαπάει.

Το τρίτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ Chestnut Springs, όπου πρωταγωνιστούν οι άνδρες της οικογένειας Ίτον και οι γυναίκες που θα κλέψουν τις καρδιές τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29833